

Презентація на тему: “ Ігротерапія

www.dvayrebenok.ru

Ігротерапія – це метод терапевтичного впливу на дітей і на дорослих за допомогою гри. В основі різних методик, конкретизують поняття «ігротерапія», є великий вплив гри на розвиток особистості. Гра знімає напруження й тривогу, страх перед присутніми, підвищує самооцінку, дозволяє перевірити себе у різних життєвих ситуаціях.

Ігрова терапія виявилася ефективною при роботі з дітьми різних діагностичних категорій за винятком повного аутизму і неконтактної шизофренії.

Початок ігрової терапії було покладено у 20-і роки ХХ століття в роботах М. Кляйн (1922), А. Фрейд (1921), Г. Гуг-Гельмут (1926).

Ігротерапію одною із перших стала використовувати Анна Фрейд у роботі із дітьми, які пережили бомбування Лондона під час Другої світової війни. Якщо дитина мала можливість висловити в грі свої переживання, то вона переборювала свої страхи, а пережите не перетворювалося у психологічну травму.

Гра є єдиним видом діяльності, де дитина є вільною від зовнішніх проблем суспільства. У 1919 році М. Кляйн стала використовувати ігрову техніку при роботі з дітьми молодших 6-и років. Вона вважала, що дитяча гра і створена на її основі, ігрова терапія, дозволяє проникнути у дитячу свідомість. Термін «ігрова терапія» був запропонований саме Мелані Кляйн.

Рекомендована тривалість ігрового сеансу – не довше 30 хв. Саме за такий відрізок часу діти не втрачають інтересу до гри й задовольняють потребу в ній. Менша тривалість гри викликає у дитини почуття незавершеності.

У процесі ігротерапії педагогові важливо дотримуватися таких основних правил:

- 1** встановити невимушені товариські стосунки з дітьми;
- 2** приймати дитину такою, якою вона є (без осуду і схвалення);
- 3**. не гальмувати і не пришвидшувати ігровий процес;
- 4**. здійснювати спрямований вплив на дитину через відтворювані нею і дорослим персонажі.

Принципи ігротерапії:

*Безумовне прийняття (дитина пропонує все).

*Недирективність (не прискорюємо процес гри, терапії).

*Встановлення фокусу корекційного впливу на почуттях і переживаннях дитини.

• Ігротерапія, з точки зору А. В. Захарова [1], яка виконує три функції: діагностичну, терапевтичну і навчальну. При організації гри необхідно дотримувати наступні правила:

- - *вибір ігрових тим повинен відображати інтереси дитини;*
- - *керівництво грою з боку дорослого допомагає розвивати самостійність та ініціативу дітей;*
- - *не слід коментувати і втручатися в дитячу гру;*
- - *дорослий в грі щиро цікавиться дитиною і намагається будувати з ним теплі, турботливі стосунки;*
- - *дорослий створює у дитини почуття безпеки, можливості вільно висловлювати власне «Я»;*
- - *дорослий повинен вірити у здатність дитини діяти відповідально, самостійно вирішуючи особисті проблеми.*

Ігри неможливо організувати без іграшок.

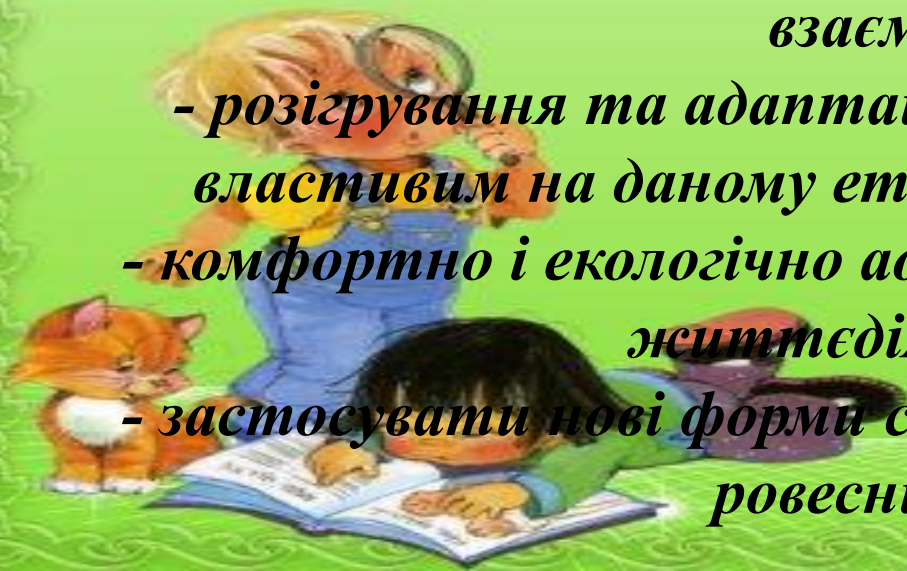
Спостерігаючи за тим, які іграшки вибирає дитина, можна зробити припущення про його психічний стан. В. К. Лосєва зазначає, що, спостерігаючи за грою дитини, можна аналізувати наступні моменти:

- яку іграшку вибирає дитина, а які роздає іншим учасникам;*
- який сюжет придуманої гри і як вона закінчується;*
- які шляхи вирішення проблем вибирає дитина в ході гри (агресія, пасивність, прохання про допомогу, втеча, чарівні перетворення і ін);*
- яка роль батьків у іграх дітей (блокують ініціативу, надають свободу дії, намагаються грати замість них або з ними, тощо).*

Використання іграшок виконує ряд важливих психокоррекційних і психотерапевтичних завдань, а саме:

- комплексно діагностувати дитини;*
- домогтися підвищення у дитини самооцінки, впевненості у власних силах за рахунок засвоєння нових навичок, досягнень успіхів у навчанні та повсякденному житті;*
- розвинути у дитини почуття відповідальності за власні вчинки;*
- формувати власну реальність у процесі корекційного взаємодії;*
- розігрування та адаптація до полярним ролей, не властивим на даному етапі корекції для дитини;*
- комфортно і екологічно адаптуватися до нових умов життєдіяльності;*
- застосувати нові форми спілкування з дорослими та ровесниками;*

Вправа «Цап!» (Пальчикова ігротерапія)

Ведучий злегка піднімає руку й витягує її вперед. Грають приставляють вказівні пальці до долоні знизу, а самі рухаються по колу під слова ведучого:

Хто під дахом?
Кішки, мишки,
Зайці і зайчики.

Тато, мама, жаба: цап!

Почувши слово «цап», потрібно швидко отдернути пальці, інакше ведучий схопить палець зазівався.

гра «Гудзиковий масаж»:

Велику коробку з під взуття наповнюємо різними гудзиками. По черзі занурюємось у гудзикове «море» спочатку руками (активізація мануального інтелекту), потім — ногами. Описуємо власні враження. Пробуємо не дивлячись на гудзик «прочитати» його руками. Знайти схожі гудзики.

гра «Рибалка»:

У гудзиковому морі дитина — рибалка, вона піймала рибку. Треба описати її:

Якого кольору?

Яка вага?

Якої форми?

Вона тепла чи холодна?

Ускладнення гри: виконати те ж саме завдання, але із заплющеними очами.

Дякую за увагу!

